

a kezembe. Őszintén sajnálkoztak, hogy csak ilyen körülmények között adhatják át, de ezt most őszinte barátilag fogadjam el. Távozásuk után jutott eszembe – mint általában –, mit kellett volna mondanom, vagy legalább kérdezniem. Miért nem szerződéssel? Miért nem lehet tiszta és egyértelmű megállapodást kötni arról, hogy valamit publikál egy ilyen rangos folyóirat? Miért csak a hálósobámban érvényes a dicséret és a „barátom” kifejezés?

A kérdéssel ébredtem. Dermedten feküdtem még az ágyban, hajnali frissülésem a kérdések átgondolásával indult, szerencsére nem néztem bele a borítékhoz hasonlító, tiszteletdíjnak nehezen nevezhető papírcsomóba, így nem tudtam meg, mennyit kóstál az álomapparátus, az éberség órállapotba rántott, nyújtóztam egy nagyot, mint a cicánk, és indultam ellenőrizni, vagyok-e még, leszek-e ezen a héten. Tűnés van, fogadott egy e-mail, tüntesd el, majd felrémlt zánkai táborozásom a hetvenes évek elején, ahol egy pályázatra a legjobban sikerült – és ibletett – altáborcímert készítettem, de ezt a táborvezető-zsűri csak csukott ajtók mögött, baráti beszélgetés formájában volt kedves elismerni, és egy tábla csokit nyújtott át fájdalomdíjként, amit azután szétosztottam. Későn ugrott be ott is a magyarázat: a pajzs nem reakcióelem, hanem címerbe való, népköztársaságunk címerében is ott van, de akkor már késő volt, zajlott a tábor, ment minden tovább a maga kerékvágásában, haladt a rendszer a végzete felé.

Azóta sem tudom, mit kezdjek pajzsra emelt fogalmaink új meg új jelentéseivel, „barátaim” szájról szájra adott válaszaival, mikor csak szívtől szívig szerettem volna valamit megmutatni, igaz, magam is papirosba csomagolva. Talán erre akar figyelmeztetni az álom: Ne tedd! A papír maradjon papír, előbb-utóbb úgyis kukába kerül. Te meg ébredj, és oszd szét, ami magadból maradt.

CSEHY ZOLTÁN

Színek könyve

POSZTHUMÁN JARMANIÁDA

15.

Hogy mi az idő, azt abból látod, ahogy beáll a fotón a pillanat, aztán a fotó is kezd tönkremenni, besárgul, gyűrődik, hajlik, reped és mállik, a kép még ott van, az elképesztően szép arc, a nagy görög szemek, az orr és a száj harmóniája közti repedések, recék még őrzik a lényegét,

de a mellkasra feszülő trikó sávjai már nem biztos, hogy az időtlenített pillanat részei, ez már az utólagos idő szoláriumjátéka, a nagy metafizikai bosszú, az anyag felfalatása az örökös kielégületlenség miatt. Az idő pontosan ebben van, mondja HB, hogy az anyag nem képes kimaradni belőle, és ami anyagtalan, az meg csak fél lábbal van benne, hogy ez a fiú, aki a képen van, már halott volt akkor is, amikor élt.

16.

Egy fotósorozatot készített BG-ről, egy piros hátú, Starrfucker feliratú keménytáblás füzetben volt a képe, rózsatetoválása a kézfejről nőtt lefelé, a könyökig, vállán prém, olyan gyöngéden fogta, akár egy lány, a tekintetében decens angol kandallók tüzei lobogtak, először csak a farkát nyomta a szájába, BG sucking my dick, ez lett az első kép címe, aztán jött a második, amikor a prémre fektette rá, s BG vállán pihentette, a harmadikon a feje helyére nyomta a makkot, BG, the cockhead, aztán egyszerűen bezárta a füzetbe, és lefotózta, ahogy beléhatol, Fucking BG, végül jött az elkerülhetetlen disznópoén, BG loves my cum. Mielőtt használni kezdi, állítólag minden füzetét megerőszakolja.

17.

Kandinszkij szerint a tökéletes zöldet a hegedű középső hangfekvésű hangjai fejezik ki a legjobban. Szerintem a La donna lombarda című olasz dal. Maga a legtökéletesebb, hatnyolcados zöld, a hatodik századtól datálható ősi árnyalat: | : Laggiù nell'orto del signore padre, : | | : che c'è un serpèn. : | Ez az én kertem zöldje, Dungeness zöldje az atomerőmű árnyékában, ahogy a dal is mondja, az olasz dal, az atyaisten kisugárzásában, a kúszó kígyó irányába, aki maga nem mer belekóstolni a fa felkínált portékájába. Kandinszkij hegedűje dolgozik kertben, epében, az atommag, a kígyó, az édenkerti almafa zöldjében, az ütés, a marás, a harapás múló foltjaiban is egy ideig, de a zöld spontánabb ösztönlény annál, hogy megmaradjon a középső hangfekvésnél, vagy a szabályos hatnyolcadnál, a zöld örök nyelvkurzusra jár, szegfűt hord a gomblyukában, mint Oscar Wilde, hogy terjessze a megértés esélyét, a gyanús testvériséget, miközben végtelen szellemességét fitogtatva minduntalan a különbségeken

*lovagol. A zöld nem csak a hangszer húrjait,
de a kottavonalakat is benövi:
úgy fut föl a violinkulcsra, hogy többé sosem látsz a szívéig.*

18.

*És D-vel letáboroztak a szent forrásnál.
Hogy megfürödjének, levetköztek. Ittak, felverték
a sátrat, és egymás testét mosták
a hideg vízzel, viszonylag sokat vibogtak,
D sebein még ott fénylett a jód nyoma (egy szögesdrótnak
esett, amikor Zeusz sasát leste).
Végül elvitte őket a rendőrség,
a sziréna hangja akár a kihangosított, csípős füst.
Aki ebből a forrásból vizet iszik, költővé válik.
Mégse hagyhatjuk, hogy a világ tele legyen félpucér
angol költőkkel. Magukkal, angolokkal
csak a baj van, Byron is itt fürdött, mielőtt csatázni és
szerelmeskedni indult. És nem is az a pár spontán rím vagy ügyes
stanza, de a jóstebetség, az álomlátás, kérem,
mégse lehet, hogy Hellász kincseit bárki dézsmálgassa. Magukból
akkor se lesz költő, ha babérfa nő a seggükből.
A rendőrfőnök hátradőlt és elszunyókált,
az alkalmi fogda egyik cellájából váratlanul felszisegett a holdkóros Szibülla hangja:
„Az aranyfogatos Nap paripái kopognak a képességeitekben,
mától fogva bejárjátok az ég útjait, és a szívárvány színei felhasadnak
előtettek, csontjaitok hangosan kimondják latin nevüket,
szellemlényei lesztek egy gyötrelmes szerelemnek,
szirénás rendőrautók ragadnak a kontempláció egébe,
de aztán a tiétek minden maradék hús, amibe nem vájt még fertőzött saskarom.”*

19.

*A lányok hónaljiszőréből,
a kamaszfiúk lepedőiről jósol,
a fehéret lopja ki szekrényeidből,
a szemekből elcseni a kék patináját,
a versekből kiszívja a metaforákat,
és elhasznált szavakat köp vissza,
a szeplők szigeteit rajzolja körbe kék tollal a testeden,
a konzervhúst megeszi anélkül, hogy kinyitná,
akár a Végső Szabó, mintát vesz a Végső Öltönyöz.*

20.

Édes-drága Tiszteletes Úr!

*Tizenkét éves meleg fiú vagyok. Én is nagy meleg művész szeretnék lenni,
mint Leonardo, Michelangelo, Csajkouszkij, Platón,
Verlaine, Rimbaud, Wilde, Cage, Robert Mapplethorpe,
Derek Jarman, Aldo Busi vagy épp Mark Doty.*

*Szent Sebestyénre, Szent Sergius és Bacchus szerelmére,
a mártírhalált halt Harvey Milkre, a kerítésvasra feszített Matthew Shepandre,
a pittsburgi Michael, Brian, Ted, Emmett és Justin szent nevére
kérem, imádkozzon értem, hogy járjon közben a szeplőtelen Szűz
az ő Teremtő Atyjánál, aki mindnyájunk közös Atyja is, hogy vágyam teljesülhessen.*

